ויקרא בו לפני הרחוב אשר לפני שער

מפלה מייי מהלי תפלה הלכה ח יג סמג עשין יט טוש"ע א"ח מיון קמד סעיף א" עב ב מיי שם הלי יג [טוש"ע שם]: עג ג ד ה ו מיי חסמג שם נוש"ע שם:

עב ב מיי שם הני יג
ג ד ה ו מיי וסס הני יג
ג ד ה ו מיי וסמג
עג ד ה ו מיי וסמג
עג ד ה ו מיי וסמג
עד ז מיי שם הליג ופייג
מהלי עבודת יוסייכ
הלכה י סמג שם טוש"ע
היו ח מיי פייג מהלי
היו ח מיי פייג מהלי
עד ומיי פיא מהלי בככות
הלי טו נושיע אויח סיי

ט (מיי פ״א מהלי ברכות הלי טו טושיע אייח סיי רטו סעי דן: עו ר מיי פ״יג מהלי תפלה הלכה כד מתג עדן יט טושיע א״ח סימן עו כ מיי שם פּ״ב הלי כג מתג שם טור ש״ע א״ח סימן קמד סעיף ד: עד ל מיי שם ופ״ג מהלי עד ל מיי שם ופ״ג מהלי עבודת יוה״ר הלכה י

סמג וטוש"ע שם: עם מ ג מיי פ"ג מהלי עבודת יוה"כ הלי יל ממג עשין רט: ב מ מיי פ"ג מהלכות חגיבה הלכה ג סמג

עשין רל: פא ע מיי שם הלי ד: פב פ מיי שם הלי ג:

מוסף רש"י מדלגין בנביא. מפרשה לפרשה, ואין מדלגין בתורה. שהשומע את כד.) כאן בכדי שיפסוק המתורגמן. הא דקתני המתורגמן. הא דקתני אין מדלגין בפרשה הרחוקה מזה, שקודם דגולל ספר תורה עד ו הדילוג יפסיק התורגמן המתרגם פסוה שהרא התונה בט פסוק שקומו הקורא ונמלאו לבור יושבין ומלפין אין זה כבוד לבור, אבל אך בעשור סמוכה היא לאחרי מוח ויכול לגלול שם קודם שיפסוק התורגתן כגון הכח ששתי הפרשיות מדברות בעניו מדלגינן ובכדי שלא יפסיק התורגמן, והא דקתני דאפילו בכדי שלא יפסיק נמי לא ידלג בשני ענינים, לפי שדברי תורה היא אוהרות ועונשין ומלות ולריך שיכנסו בלב השומעין וכשאדם יולא משיטה לשיטה אחת אינו נוח **להתבוגן** (יומא שם וכעי"ז מגילה שם). ואין מדלגין מנביא לנביא. שיש כחן שם). וכל כך למה. למה לריך לומר שקריתי לפניכם כתוב כאן שקרתה נפטיכט כנווכ כנון (יומא נג). שלא להוציא לעז על ס"ת. כשרואין לעו על טיוו. כשלומין אותו קורא פרשה שלישית על פה, יהו סבורים שספר מורה חסר אומה פרשה שם). לפי שאין גוללין ספר תורה בצבור. מפני כבוד לבור. שיהו מלפיו הגמ' שם). וליתי ס"ת אחרינא. שיהא לפרשה שלישית שיהא נגלל משום

ראשון. שלא יאמרו חסר

מאתחלתא

בתב רחמנא בחג הסוכות. תימה השתא דכתיב בחג הסוכות במועד למה לי ועוד לא ליכתוב אלא מקן שבע שנים שנת השמיטה בבא כל ישראל ליראות ואנא ידענא דלאו היינו מר״ה דאו אינם באים ליראות וי״ל אם כן הוה אמינא בחג המצות להכי

אינטריך בחג הסוכות מיהו במועד לא הוה לריך ונראה דלהכי אינטריך משום דבבה כל ישראל ליראות משמע מאתחלתא דמועד ביום ראשון קמ"ל במועד דמשמע בתוך המועד ואהני בבא כל ישראל דמשמע מאתחלתא דמועד לא ביום ב' או ביום ג' אלא במולאי יו"ט הראשון אבל פי׳ רש"י תמוה דפי׳ דמהאי טעמא ביום טוב ראשון לא דתיקון בימה אינה דוחה יו"ט כיון דגזירת הכתוב לקרות מאתחלתא דמועד יקראו בלא בימה מנלן דבימה מעכבת להכי מסתבר כדפיי ונראה דהיו בוניו הבימה מטי"נו בנין של פרקים ובחולו של מועד לא היו עושין שום בנין אלא מקימין אותה ומחברין הפרקים יחד ואם לא בנו אותה מערב יו"ט נראה דבניינה לא היה דוחה אפילו חולו של מועד: מצוה

המים אמר רב חסדא בעזרת נשים: וקורא
אחרי מות ואך בעשור: ורמינהי [®]אמדלגין
בנביא ואין מדלגין בתורה אמר אביי לא
קשיא כאן בכדי שיפסוק התורגמן כאן בכדי
שלא יפסוק התורגמן כאן בכדי
בנביא ואין מדלגין בתורה ועד כמה מדלגין
בעד כדי שלא יפסוק התורגמן מכלל דבתורה
כלל כלל לא אלא אמר אביי לא קשיא יכאן
בענין אחד כאן בשני עניינין והתניא מדלגין
בתורה בענין אחד ובנביא בשני עניינין וכאן
בתורה בענין אחד ובנביא של שנים
מדלגין מנביא לנביא "ובנביא של שנים
מדלגין מנביא לנביא "ובנביא של שנים
מדלגין ובלבד שלא ידלג מסוף הספר
לתחילתו: "וגולל את התורה ומניחה בחיקו
לתחילתו: "וגולל את התורה ומניחה בחיקו
בעשור שבחומש הפקודים קורא על פה:
ובעשור שבחומש הפקודים קורא על פה:
ובעשור וליתי ס"ת אחרינא וליקרי רב הוו
ס"ת בצבור וליתי ס"ת אחרינא וליקרי רב הוו

מוליכרכיה לספר וליקרי א"ר הונא בר יהודה א"ר ששת ילפי שאין גוללין מוליכרכיה ם"ת בצבור וליתי ם"ת אחרינא וליקרי רב הונא בר יהודה אמר "משום פגמו של ראשון ר"ש בן לקיש אמר "לפי ה"שאין מברכין ברכה שאינה צריכה ומי חיישינן לפגמא יי והאמר רבי יצחק נפחא יר"ח מבת שחל להיות בשבת מביא שלש תורות וקורא אחת מעניינו של יום ואחת של ר"ח ואחת בשל חנוכה בתלתא גברי בתלתא סיפרי ליכא פגמא לחד גברא בתרי סיפרי איכא פגמא: ומברך עליה שמנה ברכות כו': ית"ר י [מברכין] בעל התורה כדרך שמברכין בבהכ"ג ועל העבודה ועל החודאה ועל מחילת עון כתיקגן על המקדש בפני עצמו ועל הכהנים בפני עצמן על ישראל בפני עצמן ועל ירושלים בפני עצמה: והשאר תפלה: סת"ר השאר יתפלה תחנה רנה ובקשה שעמך ישראל צריכין ליוושע וחותם בשומע תפלה מכאן ואילך כל אחד ואחד מביא ספר תורה מתוך ביתו וקורא בו וכל כך למה כדי להראות חזותו לרבים: כזתני פרשת המלך כיצד ימוצאי יו"ם הראשון של חג בשמיני במוצאי שביעית עושין לו בימה של עץ בעזרה והוא יושב עליה שנאמר 2מקץ שבע שנים במועד וגו' חזן הכנסת נומל ס"ת ונותנה לראש הכנסת וראש הכנסת נותנה לסגן והסגן נותנה לכהן גדול וכ"ג נותנה למלך והמלך עומד ומקבל וקורא יושב אגריפם המלך עמד וקבל וקרא עומד בתוחות מכמים וכשהגיע ללא תוכל לתת עליך איש נכרי זלגו עינין דמעות ^{*} אמרו לו אל תתירא אגריפס אחינו אתה אחינו אתה וקורא מתחילת יאלה הדברים עד ישמע ושמע יוהיה אם שמוע יעשר תעשר יכי תכלה לעשר יופרשת המלך יוברכות וקללות עד שגומר כל הפרשה ברכות שכהן גדול מברך אותן המלך מברך אותן אלא שנותן של רגלים תחת מחילת העון: גמ" בשמיני סלקא דעתך אימא בשמינית וכל הני למה לי צריכי דאי כתב רחמנא מקץ הוה אמינא נימנו מהשתא ואע"ג דלא מתרמי בשמימה כתב רחמנא שמימה ואי כתב רחמנא שמימה ה"א בסוף שמימה כתב רחמנא במועד ואי כתב במועד ה"א מריש שתא כתב רחמנא בחג הסוכות ואי כתב רחמנא בחג הסוכות הוה אמינא אפי' יו"מ אחרון כתב רחמנא ייבבוא כל ישראל

ויקרא כו'. בספר עזרא כתיב. קתני מיהא לרבנן בעזרה היו קוראים: מתני' בכדי שלא יפסוק הסורגמן הוא. שפרשת שור או כשב^ש קרובה לפרשת אחרי מות'י ולא גמר התורגמן לתרגם עד שזה רואה אך בעשור ומתחיל כשמפסיק זה: ועד כמה מדלגין. בנביא: כאן

בענין אחד. מדלגין בתורה כגון מתני' דתרוייהו בעניינא דיה"כ נינהו הילכך מדלגין בכדי שלא יפסוק וברייתא דקתני דאפי׳ בכדי שלא יפסוק תורגתן אין מדלגין בשני ענינין שוה בענין יום הכפורים וזה בלו את אהרן או בפרשה אחרת שאין הלב שהוא נמשך אחר ענין אחד ממהר לנאת ממנו לשמוע ולהבין דברי ענין אחר הלכך תורה שהמצות תלויות בה ומשמיעין אותה ללבור ופסוק אחד שלא יבין בו הוא שוכחו ועובר עליו ואינו מקיימו ובאה חורבה על כך לכן אין מדלגין מענין לענין ואפילו אין התורגמן מפסיק אבל בנביא שפיר דמי: והתנית. בניחותה: ובנביא בשני ענינין. וכל שכן בענין חחד: ובנבית של שנים עשר מדלגין. מנבואה לחברתה דכוליה חד ספרא הוא: מסוף הספר לחחלתו. למפרע: וכל כך למה. לו לומר להם: שלא להוציא לעו. שלא יאמרו פרשה שהוא קורא על פה אינה כתובה בו וספר משובש הוא: משום פגמו. של ספר תורה ראשון שלא יאמרו מצא בו פסול: בעניינו של יום. פרשה של אותה שבת לפי סדר פרשיות התורה: מ"ר השאר תפלה. זו היא שיש ברכה אחת ובו תפלה תחנה רנה ובקשה שעמך כו': מכאן ואילך. לחחר שגמר כהן גדול לקרוח פרשה בברכותיה כל אחד מן הלבור מביא ספר תורה מביתו לעזרה דהסבר י אין עירוב והולאה ליום הכפורים אי נמי 0 ירושלים דלתותיה נעולות בלילה ומערבין את כולה: להראות חזותו. של ס"ת ונויו דאמר מר (מיר דף ב:) זה אלי ואנוהום התנאה לפניו במלות בס"ת נאה בלילית נאה: בותני' נשמיני. בגמרא פריך בשמיני ס"ד הא אמרת במולאי יו"ט הרחשון ומשנינן אימא בשמינית במולאי שביעית בסוכות שבתחילת שנה שמינית: בימה. אלמבר"א: שנאמר מקן שבע שנים. בסוף שבע שנים ואותה קרייה על יד מלך היא כדתניא בספרי בפרשת המלךי את משנה התורה הזאת אין קורין ביום הקהל אלא במשנה תורה: וקורא יושב. וקורא בישיבה: אגריפס המלך. מלך ישראל היה מזרעו של הורדום והוא שנחרב בהמ"ק בימיו: זלגו עיניו

א) יומא סט: מגילה כה,
 ג) ומוא ע., ג) שם ע"א,
 ד) [ברכוח לג.], ה) מגילה כט: יומא ע., ו) יומא ע.,
 א) וש"א, א) וויקלה לט: יומא שם, א) וויקלה סו: כב, קא., מ) בשמות טון,
 גן בקא., מ) בשמות טון,
 מ) בד"ה כל
 ד"ה כל

תורה אור השלם

1. וַיִּקְרָא בוֹ לפְנֵי הְרְחוֹב
אֲשֶׁר לְפְנֵי שֻׁעַר הַפִּנִים מִן
הָאוֹר עִר נַחְצִית הִיוֹם
נָגָד הָאָנְשִׁים וְהַבְּשִׁים
וְהַבְּשִׁים וְהַבְּשִׁים
וְהַבְּשִׁים וְהַבְּשִׁים
וְהַבְּשִׁים אָזְנֵי לָל הָעָם
אל ספר התורה:

גע טַבּ ווְתְּנֵוֹ מִשְׁהְ אוֹתְם בו וַיְצוּ מִשְׁה אוֹתְם במעד שְׁנַת הְשְׁמָשְׁה בְּתָּג במעד שְׁנַת הְשְׁמָשְׁה בְּתָּג במעד שְׁנַת הְשְׁמְשִׁה בְּתָּג במון בעברים לאי במקרב אַדְיך הְשִׁה עַלְיִרְ מַלְך במקרב אַדְיך הְשִׁה עַלְיִרְ בְּלֶרְ הַיִּ אַבְּרִי אָשֶׁר לא עָלִיךְ אִישׁ נְבָרִי אָשֶׁר לא עָלִיךְ הוא: דברים יו טו אָדִיךְ הוא: דברים יו טו

. דברים וד-ט 5. דברים וד-ט 6. דברים יז יג-כא 7. דברים יז כג-כז 8. דברים כו יב-טו 9. דברים יז יד-כ 10. בבוא כל ישור

בְּבוֹא כְל יִשְׂרָאֵל לֵּלְאוֹת אֶת פְּנֵי יְדֹּוְה אֱתֹּלְה בְּמָלְוֹם אֲשֶׁר יִבְּקוֹר אָשֶׁר יִבְּקוֹר אָשֶׁר יִבְּקוֹר אָשֶׁר יִבְּקוֹר אָת הַתּוֹרְה יַבְּקוֹר יִשְׂרָאַל יַשְׂרָאַל יִשְׂרָאַל בְּרִים לֹא יא בְּתוֹנְיה.

הגהות הב"ח (6) רש"י ד"ה של רגלים וכו' מחת ברכת מחילת כל"ל וחיצת של נמחק:

גליון הש"ם רש"י ד"ה אחינו אתה שאמו פישראל. ע"י ב"ק דף פח ע"ל וע"י מהרש"ל כח"ל ריש ב"ב:

לעזי רש"י אלמבר"א (אלמינבר"א). בימה.

דמעות. שהמקרא הזה פוסלו מן המלכות: אחינו אחה. © שאמו משראל: וקורא מחחילם אלה הדברים עד שמע. שבואמחנן: ושמע והיה אם שמוע. ע"י דילוג ומשם מדלג לעשר מעשר ומשם מדלג וקורא כי מכלה לעשר ובכוח וקללות ומשם חוזר למפרע וקורא אשימה עלי מלך". שמע קבלת מלכות שמים והיה אם שמוע קבלת עול מלות כדאמר בפ" שני דברכות (דף יג.) וכן ברכות וקללות קבלת בריחות של חורה משקיע לרבים עשר מעשר כי מכלה לעשר מפני שהוא זמן אסיף ומתנות עניים והפרשת מרומות ומעשרות ואע"ם שפרשת המלך מפסקת ומשחרות ואע"ם שפרשת המלך מפסקת בין עשר לכי מכלה קורא את אלה יחד שלא להפסיק במעשרות ואח"כ קורא פרשת המלך ואי משום דיש כאן דילוג בחורה © בכדי "(שלא) יפסיק החורגמן אין למלך תורגמן ואין מתרגמין אחריותי: ברכוש של"ג מברך. ביוה"כ אחר מקרא פרשה כדאמרן (יומא סה: וולעיל מין) מברך עליה שמונה ברכות: המלך מברך. אחר קריאתו: של רגלים. מקדש ישראל והזמנים מברך תחת (א) ברכות של מחילת העון שביו"כ: גבו" לריכי. כל הסימנין הללו מקן שנת השמיטה ובחג הסוכות ובמועד: נימנהו מהשחא. משנת ארבעים והלאה שבערבות מואב נאמרה פרשה זו ואש"ג דלא מתרמי בשמיטה שלא מנו שמיטין עד לאחר שבע שכיבשו ושבע שחילקו כדאמרי" (בקידושין) (דף מ:) [ערכין] (דף יב:): בסוף שמים. קודם ר"ה של שמינית דהא מקץ שבע בסוף שנה משמע: מריש שסא. שכולן נקראו מועד כדכתיב (ויקרא כג) אלה מועדי ה" וקחשיב נמי ר"ה: מאימת

מחיתת האין שמי ימשין בשי ימשי ברכה של מחיקת האין שמי ימשין ברכה שאינה ביל מחור ולנכך (שם). בתיקנן. כמו שאטו אומרין אומן במפלה (שם). השאר תפלה, השטיה במשנה, כך היא מחנה רינה ובקשה כו' (שם). להראות חזותו לרבים. להכאות טיו של ספר תורה ותפאת צריכה. שיהא לריך לחזור ולנכך (שם). להראות חזותו לרבים. להכאות טיו של ספר תורה ותפאת בעליה שטרח להתנאות במטיה, שנאמר זה אלי ואטהו, התנאה לפניו במאום, לולב נאה ספר תורה נאה בקלף נאה בדיו נאה בלבלר אומן, ומערב יום הכפורים הביאום שם (שם). ביבור. כעין מגדל קלר וגבוה (עדין מזה).